

SARAH A. DENZIL

AZ
ELRABOLT
LÁNY



A múlt nem hallgat örökké...

A néma gyermek
szívszorító folytatása.

fine 
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

S A R A H A . D E N Z I L

AZ
ELRABOLT
LÁNY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

EMMA

BÁR MÁR BEKÖSZÖNTÖTT A SZEPTEMBER, a fák még mindig üdén zöldellnek. Mindannyian könnyű ruhát viselünk a szokatlan meleg miatt, fedetlen karunkat lágyan simogatja a fák között járó enyhe szellő. Tagadhatatlanul gyönyörű nap a mai, a szívem mégis olyan hevesen dobog, mint ahogy a lepkeszárnyak verdesnek. Bizsereg a bőröm a várakozástól. A jobbomon álló férfira pillantok, aki még mindig kisfiúnak látszik, és aki kifürkészhetetlen arccal bámul maga elé. Nem szereti, ha megérintik, én mégis az ujjai közé csúsztatom az enyéimet, és megszorítom a kezét, remélve, hogy a mozdulat képes közvetíteni néma üzenetemet: *Nem vagy egyedül. Itt vagyok veled. Vigyázok rád. Mindjárt vége.*

Felhúztak egy emelvényt, hogy ne maradjunk le egyetlen pillanatról sem, ettől úgy érzem magam itt az erdőben, mintha golyalábakon állnék. Egy tisztás terül el alattunk, amit fémkerítés vesz körbe. Nem illik az erdő sötét ágai és buja lombjai közé, mégis, ez a kerítés jelöli azt a helyet, amit figyelniünk kell. Még egyszer, utoljára magamba szívom a látványt, és mélyeket lélegzem, hogy megnyugtassam a szívemet.

A balomon puha, ragacsos kis kéz simul az enyémben.

– Hangos lesz? – kérdezi egy vékony hangocska.

Lenézek a lányomra, az apró kezecske tulajdonosára.

– Lehetséges. Kérsz füldugót?

Gina vigyorog.

– Nem, azt akarom, hogy hangos legyen!

Már hetek óta csak erre vár. Én viszont egyenesen rettegek tőle.

Ami pedig Aident illeti, nos, fogalmam sincs, mit érez, még csak elképzelni sem tudom. Amikor erről kérdezem, csak egy vállrándítást kapok válaszul.

A fiamhoz fordulok.

– Te kérsz egyet?

Megrázza a fejét. A testtartása merev, a tenyere izzad az enyémben.

– Nem, anya.

A szelíd hang hallatán némileg oldódik bennem a feszültség. Ezek szerint még mindig itt van, még mindig jelen van a világban. Amikor bezárkózik, és elvész önmagában, a hangja is eltűnik vele.

Rajtunk kívül mások is állnak a dobogón, de nekem csak Aiden és Gina számít. Fogom a kezüket. Biztonságban vannak, szemben a világgal és a benne létező sötétséggel. Meredten nézem az erdős részt, a fák és tüskés bokrok sűrűjét.

– Essünk túl rajta! – morogja Rob az orra alatt.

Ő Aiden apja. Az exem.

A hátam mögött hallom, amint Sonya halkán, finoman dorgálja a fiát.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha utánanézek, hogy minden rendben van-e – ajánlja fel Stevenson főfelügyelő.

– Ne menjen! – kérem, mert aggódom, hogy lemarad róla.

Ő éppúgy megérdemli, hogy tanúja legyen ennek a pillanatnak, mint mi, mindannyian.

– Biztosan ez is csak a szokásos halogatás. – Rámosolygok Ginára, és igyekszem leplezni az aggodalmamat. – Mint a tűzijátéknál az Örömtűzek Éjszakáján, amit folyton késve kezdenek el.

Gina ünnepélyesen bólint, ahogy felidézi, milyen türelmetlen volt, amikor tavaly novemberben egy hideg manchesteri kocsmá előtt várakoztunk.

A bunker lerombolása nem tart tovább néhány másodpercnél. Miután kihordták belőle a berendezést, telerakták robbanóanyaggal, és kiirtották a közelében álló fákat. A kotrógép türelmesen várakozik, hogy megkezdje az eltakarítást. Újabb megrendítő kontraszt a természeti környezettel.

Néhány hónappal ezelőtt megkérdezték tőlünk, hogy meg akarjuk-e nézni a bontást. Eleinte az is nehezemre esett, hogy szóba hozzam a témát Aidennek. Amikor megtettem, nem válaszolt egyből, csak egyenesen a szobájába ment, és csendben leült az ágyára. Néhány órával később visszajött, és bólintással jelezte a beleegyezését. Elmondta, hogy kit szeretne itt látni, én pedig reménykedni kezdek benne, hogy az élmény pozitív hatással lehet ránk mint családra. Segíthet feldolgozni a traumát. Aiden traumáját, az enyémet és mindenki másét is, de elsősorban az övét. És most íme, itt vagyunk. Aiden, a kis Gina, Rob, Sonya, Peter, Josie és Stevenson, mindannyian ott toporgunk és együtt izzadunk ezen a forró, szeptemberi keddi napon, és egyre csak várunk, várakozunk.

Megkérdezték, hogy Aiden vagy én szeretnénk-e megnyomni a gombot. Ő nemet mondott. Miközben az arcélét nézem, megpróbálok elképzelni, hogy most vajon mi járhat a fejében. Nem megy. Nem láthatok bele a gondolataiba, nem tárhatom fel minden

fájdalmát és szenvedését. Azokat ugyanis mélyen magába zárta, egy olyan helyre, ahova soha nem juthatok be, és amit nem is érezhetek magaménak. Anyaként ez rettenetesen rémisztő.

Az egyik férfi fölkiált, csattanás hallatszik, amit robbanás követ. Porfelhő tör fel a magasba, és a robbanás szinte abban a pillanatban véget ér, ahogy elkezdődött. A föld megnyílik, a talaj beomlik. Aiden föld alatti börtöne megsemmisült. Vége. Várom a pillanatot, amikor megkönnyebbülök, a felismerést, hogy életem legrosszabb része véget ért. De nem történik semmi.

Az erdőből kifelé menet Aiden elengedi a kezemet, ő maga pedig besurran a fák közé, és eltűnik a szemünk elől. Egy másodperc erejéig pánik szorítja össze a mellkasomat, aztán tudatosodik bennem, hogy a fiam most már biztonságban van. A bunker megsemmisült, Hugh halott. Ennek ellenére azon kapom magam, hogy gyorsabb ütemre váltok, nehogy szem elől tévesszem.

– Túl gyors vagy, mami! – tiltakozik Gina a karomat rángatva.

– Sajnálom, drágám!

Aiden piros pólója felvillan a fák ágai között. Bárcsak ne pirosat viselne!

– Mami, ez volt az a hely, ahol születtem?

A karomba kapom a kislányomat, és késve jut eszembe, hogy négyévesen már majdnem túl nehéz ahhoz, hogy cipeljem. Majdnem.

– Felrobbantottad! – mondja a bunkerre utalva.

Van egyfajta csalódottság a hangjában, ami váratlanul ér.

Ginának csak egészen keveset meséltem arról, hogy mit jelent a bunker Aiden számára. Annyit mondtunk neki, hogy bár a bátyja boldogtalan volt az ott töltött idő alatt, azért mégsem teljesen rossz

hely, mert ott folyt el a magzatvizem, és ő ott jött a világra. Ennél többet egyelőre nem mondhatunk neki. Még nem.

– Emma!

Megállok, megfordulok, és akkor ébredek rá, hogy elszakadtam a csoporttól. Mindenki Rob köré gyűlt, hogy segítsenek neki. A bűntudat lángba borítja az arcomat. Miután fejsérülést szenvedett, Robnak újból meg kellett tanulnia járni. Továbbra is a botjára támaszkodik. Bár a teste sokat veszített a tartásából, még mindig magas és megnyerő, amint az egyenetlen ösvényen küszködik előre.

– A kocsmába tartunk – mondja nekem. – Te is jössz?

– Nem tudom. Mi lesz, ha megint követnek minket?

A családom még ennyi év elteltével is a fotósok célkeresztjében van. Még mindig jelentetnek meg rólunk képeket.

Rob az ujjával Gina orrára koppint, aki felkacag.

– Kit érdekel? Ünnepeljünk!

Már a szó hallatán is feláll a szőr a hátamon. Összerezzenek, valószínűleg észrevehetően, mert Rob mentegetőzni kezd.

– Az ünneplést persze nem szó szerint értem, de tudod, mire gondolkodok! Életben vagyunk, a bunker viszont elpusztult. Aiden biztonságban van, miközben azok, akik azt érdemelték, mostanra mind halottak.

Amint kimondja, a tekintetem Josie-t keresi. Ő azonban a gondolataiba merül, és az erdőt bámulja.

– Nem tudom, Aiden mit szólna hozzá. Egy kicsit megrázta a dolog.

– Én szívesen mennék!

A fiam hangjának hallatán a meglepetéstől nagyot dobban a szívem. Olyan gyorsan pördülök meg, hogy Ginának bele kell kapaszkodnia a vállamba.

– Bocsánat – mondja Aiden. – Nem akartalak megijeszteni!

Majdnem megkérdezem, hogyan csinálja: elindul az egyik irányba, aztán a másik oldalról jön vissza, anélkül, hogy észrevenném, de igazság szerint már kezdek hozzászokni a fiam macskaszzerű lopakodásához. Most már inkább csak nevetek rajta.

– Nem lenne rossz, ha együtt töltenénk egy kis időt – mondja Sonya. – Persze, csak ha jól vagy, Aiden.

– Jól vagyok, nagyi.

A lendületük magával sodor a parkoló felé. Aiden ezúttal mellettem marad.

Valóságos csoda ő. A fiú, aki visszatért. Egy ideig abban a hitben éltem, hogy elveszítettem, és teljesen elmerültem a gyászban. Voltak, akik a visszatérése után azt gondolták, hogy jobb lett volna, ha rögtön meghal, és nem kell végigszenvednie mindazt, amin keresztülment.

Ő azonban túljutott rajta, és erősebb lett, mint azt valaha is el tudtam volna képzelni. Rugalmasabb, mint amilyen én valaha is lehetnék. Egy csoda. A részem. A legjobb részem!

Kíváncsi vagyok, megszokom-e valaha, hogy elérte a törvényes korhatárt a vezetéshez és a szavazáshoz. Ma már élhetne egyedül, lehetne fontos munkája. Más huszoneveseknek már gyerekeik vannak, karrierjük, vagy éppen az egyetemi diplomájukra készülnek. Aiden azonban még nem tart itt. Még mindig tele van sebekkel mind fizikai, mind szellemi értelemben. Egyelőre velem él, amíg el nem éri azt a pontot, amikor már ki tud lépni a világba. Remélem, hogy ez a pont még nincs túl közel. Nem vagyok benne biztos, hogy a szívem kibírná.

– Nagyon aranyos kislány, Emma – mondja Josie, amikor leengedem Ginát az aszfaltra. – Szia, Gina!

Az én kicsikém elbújik a lábam mögött, onnan lesekedik, arcán széles vigyorral. Nem félénk, de tudja, hogy ha úgy tesz, mintha az lenne, még több figyelmet von magára. Az ujjaival integet köszönésképpen.

– Hány éves vagy, Gina? – kérdezi Josie.

A lányom felmutatja négy ujját, aztán a lábamba kapaszkodik.

– Hű, már ennyi? – fordul felém Josie. – Milyen gyorsan repül az idő!

Bólintok. Ő folytatja:

– Gyakrabban meg kellene látogatnod, Em. Hiányzol!

– Te is hiányzol nekem! – válaszolok, miközben azon gondolkodom, mi mindenben kellett keresztülmennie. Hugh őt, a feleségét éppen úgy átverte, mint minket, többieket. Tudom, hogy Josie még ma is felelősnek érzi magát a férje tetteiért, pedig nem az. Mindig is ő marad a legjobb barátom, aki ráadásul egyike azon keveseknek ezen a világon, aki megérti, hogy Aiden és én min mentünk keresztül.

Amikor Josie összeborzolja Gina haját, az ösztönöm azt súgja, hogy húzzam el tőle a lányomat, még akkor is, ha megbízom benne. Sok erő kell hozzá, hogy elnyomjam magamban a késztetést. Azt látni, hogy valaki hozzáér a gyermekeimhez, nem lett könnyebb az idővel.

– Ott találkozunk – mondja a barátnőm szomorúan, miközben hátrál néhány lépést.

Érzékelt a bizonytalanságomat, ami azt jelenti, hogy nem palástolom valami jól a nyugtalanságot.

Lehet, hogy erre soha nem is leszek képes. Lehet, hogy el kell fogadnom, mint a lényem egy részét. *Már biztonságban vannak*, mondom magamnak, miközben beteszem Ginát az autósülésbe. *Soha senki nem bánthatja őket többé!* Most legalább már tisztában vagyok

vele, mire vagyok képes azért, hogy biztonságban tudjam őket. Az a tudat, hogy bárkit képes vagyok megölni, aki bántani próbálja a gyerekeimet, jelent némi megnyugvást a számomra. Végül is megtettem már korábban is.

Aiden engedelmesen beül az anyósülésre, úgy, ahogy azt a hallgatása idején tette. Nem tudok nem gondolni azokra az időkre. Ez *az* a falu, ez *az* az erdő. Belélegzem a múltat, kilélegzem a jövőt. Megszállottan kutatom őket, miközben képtelen vagyok megélni a jelent.

Az autók egymás után sorolnak ki a kis parkolóból. Azon kapom magam, hogy amint kiérek az útra, a visszapillantó tükröt lesem. Senki sincs a közelben, a fotósok nem követnek minket. Bár a média beszámol majd a bunker lerombolásáról, határozottan értésükre adtuk, hogy szeretnénk, ha ez egy privát esemény maradna azok számára, akiket közvetlenül érintett mindaz, amit Hugh tett a fiammal. Tisztában vagyunk vele, hogy a történetünk nyilvános, de a fájdalmunk magánügy, és annak is kell maradnia.

A Blue Stoops nem olyan üres, mint az utak. Átlagos keddi ebéd-idő van, a nap már magasan jár az égen, ami azt jelenti, hogy a helyiek beugranak a sörkertbe néhány korsóra és egy hamburgerre, aztán vissza kell menniük dolgozni.

Megtörlöm az izzadó homlokomat egy zsebkendővel, mielőtt kiszállok a kocsiból.

– Éhesek vagytok? Mi is ehettünk itt, ha szeretnétek – javaslom, és megpróbálok kicsit vidámabb arcot vágni. Utálom, hogy folyton ilyen komolynak látják az anyjukat.

– Csirkefalkák! – kiáltja Gina.

Aiden elmosolyodik.

– Falatkáknak mondják, Ginny.

A kislány drámai mozdulattal az ajkához teszi az ujját.

– Jaj, Denny!

Miközben a fejemet csóválom a két gyerekem miatt, kicsatolom az övet, és kiszállok. Megkerülöm az autót, hogy kivegyem Ginát az ülésből, de Aiden megelőz.

– Ai-den!

– Denny!

– Ai-den!

– Pontosan tudja, hogyan kell kiejteni – jegyzem meg.

Miközben Aiden kiemeli Ginát a kocsiból, megcsiklandozom, amire ő felvisít.

– Csak azért csinálja, hogy bosszantson.

A fiam vállára teszem a kezem, de a mozdulattól azonnal megdermed. Gyorsan visszahúzódok, ő pedig halkán levegőt vesz.

Jó napjain nem riad vissza a fizikai kontaktustól. Ez a nap azonban nem egy jó nap a számára.

– Bocsánat!

Kézen fogom Ginát, és megpróbálom elhessegetni a kínos jelene-
tet.

Kis csoportunk megvár bennünket, majd elindulunk befelé. Ezúttal nem felejték el lassítani, Rob mellett megyek. Kicsit kifulladás, miközben fellépked az ajtóhoz, és ez szíven üt. Sokkal tartozunk neki. Megmentette az életünket.

Stevenson megáll a lépcső aljánál, habozik. Már majdnem elfeledkeztem róla, de most megköszörüli a torkát.

– Nyugodtan megmondhatja, ha azt szeretné, hogy csak a család legyen jelen!

Zsebre vágja a kezét, és vállat von.

Minden arc némán felé fordul.

Azzal töröm meg a csendet, hogy odahajolok hozzá, és a karjára teszem a kezem.

– Szó sincs róla! Magának éppen annyira szüksége van egy itál-
ra, mint a többieknek.

Bár Aiden mutatta meg az utat a bunkerhez, Stevenson felügyelő volt az, aki rám talált, és aki megmentette mind az én életemet, mind Gináét. Nélküle talán meg sem született volna.

– Ebben igaza van – válaszolja, és komor arckifejezése valamivel természetesebb mosolyra vált. – Micsoda nap ez a mai!

Peter, Rob apja tartja az ajtót, amíg egymás után belépünk a kocsmába, a kinti forróság után jólesik a hűvös levegő. Amikor a bárpulthoz érünk, felajánlja, hogy mindenkinek fizet egy kört. Ginának csirkefalatkákat rendelek, Aidennek és magamnak pedig szendvicseket, bár nem vagyok éhes. Peter, Stevenson és Rob kérnek egy korsó sört, Rob pedig belekezd egy viccbe a részegről, aki sétapálcát tart a kezében, amin mindannyian félszegen nevetünk.

Mire találunk magunknak egy asztalt a kocsmasarkában, kezdek feloldódni. Amikor megérkezik az ételünk, már egészen ellazulok, pedig nem iszom, mert vezetek. Amint a feszültség elhagyja a testemet, nagyon megéhezem, és nekilátok az ebédemnek.

– Miért nem hagyja itt az autóját? – kérdezi Peter Stevensontól.
– Sonya vezet, szívesen elvisszük magát is.

– Köszönöm, de nem szükséges, csak egyet iszom – feleli a férfi.
– Én amúgy is közelebb lakom Yorkhoz, mint maguk, inkább majd én viszem el önöket.

Mialatt ez a beszélgetés zajlik, felfigyelek rá, hogy Aiden nem sokat eszik. Észreveszi, hogy szemmel tartom, és elmosolyodik.

– Jól vagyok, anya. Nem vagyok éhes.

– Szólj, ha menni akarsz! – mondom neki kissé túlbuzgón.

– Szólni fogok – veregeti meg finoman a kezemet.

– Elnézést!

Mindannyian felnézünk a húsz év körüli nőre, aki vörös arccal, hátratett kézzel és idegesen toporog az asztalunk mellett.

– Elnézést, nem szeretnék zavarni, de te vagy Aiden Price?

Azonnal bekapcsol bennem a vészcsengő. Finom mocorgást hallok magam mellett; Rob is a titokzatos lányra koncentrálna.

– Igen – válaszol Aiden, és sikerül mosolyt erőltetnie az arcára.

– Én... én a rajongód vagyok – hebegi a lány, és még jobban elpirul.

Gyorsan megtörli a homlokát. Csinos, szeplős és természetes, aranyszínű haja van.

– Csinálhatnék veled egy szelfit?

Aiden állkapcsa megfeszül, szorosan összeszorítja a fogait. Ennek ellenére feláll és elmosolyodik.

– Nem muszáj! – mondom neki, miközben legszívesebben ellök-ném ezt a lányt a gyerekektől. Eszembe jut, amikor a kórházban volt. Az első találkozásom az orvossal, hogy hánynom kellett, amikor beszámolt a fiam sérüléseiről. Az első alkalom, amikor Aiden rám nézett azzal a barna szemével. Amikor hazajött. Hogy milyen kicsi volt a korához képest! A szívem megint gyorsabban ver.

– Semmi gond – válaszolja Aiden, és idegesen nyel egyet.

– Nagyon köszönöm!

A lány előveszi a mobilját, és kényelmetlenül közel húzódik a fiamhoz. Szerencsére nem karolja át. Reményvesztetten figyelem a fiam fájdalmas arckifejezését. Ez az ő élete, én nem tehetek semmit, hogy változtassak rajta.

Egy pillanat az egész, és a lány visszavonul oda, ahonnan jött. Az eset azonban felhívja ránc a figyelmet, mert egy újabb ember közeledik. Ezúttal egy velem egykorú vagy talán kicsit idősebb nő az, aki autogramot kér egy söralátétre. Aiden udvariasan mosolyog, miközben aláírja. Mindkettőjüket szemmel tartom, a testem továbbra is görcsösen merev. Mikor lesz már vége?

– Csinálhatunk egy gyors fényképet is? – kérdezi a nő.

– Rendben.

A fiam elveszett, agyonhajszott pillantást vet rám.

– Mi tulajdonképpen szeretnénk... – kezdek bele.

– Semmi baj, anya – szól rám Aiden, aztán megcsinálja a fényképet a nő telefonjával.

Az ilyesmi többször előfordul, mint szeretném. Újabban ez a normális állapot, és én semmit sem tehetek ellene. Nem hiszem, hogy valaha is hozzászoknék ehhez a hírességstátuszhoz, csak az jár a fejemben, hogy mennyire veszélyessé válhat, ha nem tudom az ellenőrzésem alatt tartani.

2. FEJEZET

A KÁPOLNA

A SZÉL MEGINT KIVITTE AZ ABLAKOT, ami azt jelenti, hogy be kell deszkázni. Szög után turkálók a szerszámosládában. Egyet a fogaim közé szorítok, miközben igyekszem megtartani az MDF-lapot, amit valakinek a szemetesében találtam. Elég nehéz ahhoz, hogy megfájduljon tőle a karom. Éjszaka a falu utcáin ólálkodom, mint egy patkány. Néha kikapcsolom a fényszórókat, hogy senki se tudjon a jelenlétemről. Ha bárki megkérdezné, miért csinálom, nem tudnék válaszolni. Nincs jelentősége, hogy meglátnak vagy sem, egyszerűen csak nem szeretném.

Amikor a lap elmozdul és csúszni kezd, ösztönösen ráharapok a szögre. Szitkozódva kapok a felsértett ajkamhoz. A fájdalom csak dacosabbá tesz. Vállal az MDF-lapnak feszülök, és olyan erősen verem be a szöget, ahogy csak tudom. A második már eléggé rögzíti ahhoz, hogy be tudjak ütni egy harmadik szöget is. Aztán egy negyediket.

Nagyon forró nap a mai, a ruhám teljesen átizzad, mire végzek a munkával. Egy ilyen napon hiányzik a zuhany és az elektromos ventilátor. Ám beérem azzal, hogy leveszem a felsőmet, és alsóingben

dolgozom. Aztán a matracot a tetőn tátongó lyuk alá húzom, lefekszem, és hagyom, hogy a szellő lehűtse izzó bőrömet.

Magányos hely ez, de nem érdekel. Ha néha-néha megszólalok, a hangom visszhangot ver a gerendák között. Visszazavarja a pókokat a sarokba. Nem baj.

Valamikor régen, mielőtt még a természet visszavette volna, ez egy kápolna volt. Most, hogy ennyire elhagyatott, én vagyok a gonosz, aki ezen az egykor szent helyen ólálkodik. Nem érdekel. Füttyülök rá.

Valaha egy gazdag család élt a közelben, ők építették az erdejünkben ezt a magánkápolnát. Aztán az utódok a régi udvarházzal együtt eladták a birtokot. A házat már lebontották, hogy helyet csináljanak egy új útnak, az elfelejtett régi kápolnát pedig már csak kísértet járja. Én vagyok az, aki az árnyak között ólálkodik.

Egy ilyen napon, mint a mai, nem várható lehülés. Az erős szél, ami elől kivitte az ablakot, elült, és nekem még mindig ugyanolyan melegem van, mint korábban. Nem bajlódtam volna a bedeszkázással, de nem akarom, hogy az arra tévedők bekukucskáljanak, és lásák, hogy itt vagyok. A bedeszkázott ablakok azt üzenik, hogy menjenek tovább. *Hagyják békén a szellemet, vagy megbánják!*

Kicsit sajog a szám, a nyelvemmel végigsimítom, megízlelem a vért. Felülök a régi matracon, nyújtózkodom, mélyen a csontjaimban érzem a fájdalmat.

A kápolna mellett kialakított zöldségágyáshoz indulok, amit én magam gondozok. Saláta, eper, paradicsom terem benne. A paradicsom termesztése a legmacerásabb, mert növénytápot kell vennem hozzá, és nem szeretek kimenni a világba. Nem szeretem a zajt és az arcokat.

Örömmel látom, hogy ma egy mókus került a csapdámba. Beviszem a kápolnába. Bent van késem, és van tűzifám is, bár a

tűzgyújtással várnom kell sötétedésig. Legkevésbé sincs szükségem arra, hogy valami kíváncsi, jótét lélek kiszúrja a füstöt, és rám hívja a zsarukat!

Nem szabad, hogy figyeljenek rám. Most meg kell húznom magam, és átgondolni a dolgokat. Van még néhány feladatom, amit el kell végezni, mielőtt a beindítanám a tervemet.

Leteszem a mókust és a zöldségeket az egyik öreg padra. A zöldséget meg kell mosni. A tisztítótabletták szerencsére segítenek, ha nincs folyóvizem. Mielőtt bármibe is belekezdenék, letérdelek a matrac mellé, és a régi oltár mellől előveszek egy bádogdobozt. Nyikorogva nyílik a fedele. Nagyszerű. Még mindig ott van a maradék kis pénzem, amit a bankból vettem ki, mielőtt idejöttem.

Minden próbálkozásom ellenére képtelenség teljesen elmenekülni a társadalom elől. Még mindig szükségem van a pénzre, mert elengedhetetlen ahhoz, amit hamarosan meg akarok tenni.

Sóhajtvá visszaülök a matracra, visszateszem a fedelet a dobozra, és eltűnődöm, vajon megéri-e egyáltalán megtenni. Az oltár feletti repedezett ólomüvegre bámulok. Nem tudom biztosan, kit ábrázol, talán Máriát. Emlékszem, hogy valaha tanultam Jézus születéséről. Akkoriban, amikor még álarcok mögé bújtam. Az érzéseimet is elrejtettem, olyan mélyre, amilyen mélyre senki nem férközhetett. Mária volt az asszony, akinek sorsa szerint valami nagy jót kellett a világra hoznia. Még ma is ő az ideális nő, a szűzies anya. A világ minden nőt ilyennek szeretne látni. Egy üres kehely, ami arra vár, hogy megteljen rendeltetéssel.

Én pedig vagyok, aki vagyok. Üresség.

Magányos.

De nem érdekel, mert még dolgom van.

3. FEJEZET

EMMA

AMIKOR AZT MONDOM, HOGY JÓL VAGYOK, valójában hazudok. Azt mondom, amit az emberek hallani akarnak. Senki sem az igazságot akarja hallani, amikor megkérdezi, hogy vagy. Az érdeklődés merőben formális, és azt hivatott bizonyítani, hogy az illető törődik valamivel, ami valójában tökéletesen hidegen hagyja. Azt felelem, *jól* vagyok, mert ez illik a koreográfiába. Egyáltalán nem vagyok jól, de azért *jobban* érzem magam.

Ez egy lassú folyamat, ami belőlem ered, és szépen lassan áterjed a családomra is. A rémálom minden estével távolabbra kerül. Jake arca úgy halványul napról napra, ahogy egy jelentéktelen, nem kedvelt rokoné. Hugh holttestének képét elhomályosítja az idő. Az emlékképek megfakulnak.

Azt nem tudom eldönteni, hogy tényleg minden nappal jobban vagyok-e egy kicsit, vagy egyszerűen csak kezdem elfelejteni a részleteket.

Csak annyit tudok, hogy itt békére lertünk. Már nem szeretünk Bishoptown-on-Ouse-ban lenni. Manchester külvárosában élünk, egy parkra néző, három hálószobás lakásban. Nekem a garázs volt

a legfőbb vételi szempont, aminek ajtaját szélesre tárhatjuk a délutáni napsütésben. Remek hely a festéshez.

Miután a bírósági ügyek lezárultak, és bebizonyosodott, hogy önvédelemből tettem, amit tettem, Jake özvegyeként megörököltem a házát. Azon nyomban el is adtam, és visszavásároltam a szüleimét. Nem számít, mit érzek Bishoptown iránt, tudom, hogy soha nem leszek képes teljesen elengedni.

A manchesteri lakásunkban együtt ébredünk, együtt eszünk, és együtt intézzük a dolgainkat. A nap nagy részét azzal töltöm, hogy Aident fuvarozom a programjaira, mert még nem tanult meg vezetni. A fiam továbbra is heti rendszerességgel jár különféle gyógykezelésekre, mint beszédterápia és fizioterápia. Rendszeresek a szűrővizsgálatok is. Van egy naptáram, amibe mindent feljegyzek. Amikor nem kezelésekre megyünk, akkor együtt olvasunk és tanulunk. Aiden tíz évet hagyott ki az iskolából, de okos, és szeret tanulni.

Bármennyire gyűlölöm még a gondolatot is, a tény az, hogy amíg a bunkerben élt, Hugh volt az, aki könyveket vett neki. Ő tanította írni és olvasni. Történelemlönyveket, világtérképeket, időnként tudományos tankönyveket adott a kezébe. Bár Aiden rengeteg dolgot elveszített abban a bunkerben, soha nem hunyt ki belőle a világ megismerése iránti vágy.

Szombat kora reggel van, Gina és Aiden is alszik. Két kezem közé fogom a gőzölgő kávét, és bár a nap már rendesen süt, nekem mégis jólesik a bögréből áradó meleg.

Mire megiszom a kávémat, Gina is beballag a konyhába álmos szemekkel, mackós pizsamában. A karjában hozza Walnutot, a sárkányt, amit Aidentől kapott ajándékba.

– Anyu, megint balesetem volt – mondja, miközben a szemét dörzsölgeti.

Valóban, a mackós pizsama az ágyékánál sötétebb színű.

– Semmi baj, kicsim!

Kisöprök egy hajtincset az arcából, és gyengéden megcsipkedem a hasát ott, ahol csiklandós. Ettől általában felvisít, de ma csendesen elhúzódik tőlem. Bármennyire igyekszem elérni, hogy ne szégyellje magát, amiért bepisilt, a gyerekek valahogy mégis mindig megérik, ha valamit rosszul csináltak.

– Hol van Denny? – kérdezi, amikor vetkőztetni kezdem a mosakodáshoz.

– Még alszik.

– Felébreszthetem?

– Nem, édesem. Tudod, ezt már megbeszéltük!

– Denny nem szereti, ha az ágyán ugrálok.

Nem, azt tényleg nem szereti. Bárcsak hétköznapi, fiatal fiúkra jellemző oka lenne erre, és nem az, hogy a hirtelen ébresztés a rémálmaiból rángatja ki.

Nem tart sokáig megmosdatni, megtörölni és felöltöztetni Ginát. Nyugodt gyerek, aki szívesen sodródik az árral, és nem ellenkezik velem minden egyes alkalommal, ahogy azt Aiden tette kisfiú korában. Éppen az ágyneműt rakom a mosógépbe, amikor Aiden le sétál a lépcsőn.

– Denny! – kiált fel Gina.

Felnézek a fiamra.

Ez is a reggeli rutinom része. Fel kell mérnem, jól aludt-e, hogy tudjam, aznap miként álljak hozzá. Ha a szeme körül karikák sötétlenek, jobb, ha Gina békén hagyja. Ha nincs ökölbe szorítva a keze, és a szeme sem karikás, akkor azonnal szóra lehet bírni. Ma feszültnek látszik.

– Gina, láss neki a reggelidnek, mielőtt még kihűl!

A kislányom engedelmesen belemárt egy katonát a lágytojásba, majd bekapja a falatot, a sárgája elkenődik a szája szélén. Az étel általában kiváló eszköz Gina figyelmének elterelésére.

Aiden leül az asztalhoz, és némán bámul kifelé az ablakon. Ma-napság már nem aggaszt túlzottan a viselkedése, mert már tudom, hogy olyankor zárkózik be, amikor túlterheltnek érzi magát. Még csak négy nap telt el azóta, hogy a bunker megsemmisült, és még nem heverte ki a változást.

– Mit szeretnél reggelire? – kérdezem halkán.

– Kaphatnék egy pohár vizet?

– Azt te is tudsz tölteni magadnak, emlékszel? – juttatom az eszébe.

Bólint, és érzem, hogy egy része visszatér. Néha emlékeztetni kell rá, hogy bizonyos dolgokat ő maga is meg tud tenni. Az olyan egészen egyszerű cselekvések, mint például tölteni egy pohár vizet, vagy elkészíteni egy ételt, komoly jelentőséggel bírnak a számára. Főzni is most tanítom, mivel kamaszkorában nem leshette el tőlem a fortélyokat.

– Döntöttél már az iskoláról? – kérdezi.

Egy pillanatig fogalmam sincs, mire utal, annyira meglep, hogy magától megszólal. Aztán ráébredek, hogy Gináról beszél.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Gina itthon tanul.

Aiden megnyitja a csapot, kifolyatja a vizet. Háttal áll nekem, nem látom az arckifejezését, de tudom, hogy bosszús, mert korábban is beszéltünk már erről. Aiden szerint Ginának iskolába kellene járnia. Nem akarja, hogy az ő elrablása legyen az oka annak, hogy Gina nem élhet normális életet. Én azonban még a gondolatát sem bírom elviselni, hogy odakint legyen a világban, az én védelmem nélkül. Tanárnő volt az is, aki odaadta a fiamat egy pedofilnak. Amy Perry, egyike azoknak, akikben széles e világom leginkább megbíztam,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

felhívta a pedofil barátját, Hugh-t, és elmondta neki, honnan rabolhatja el a fiamat, és hogyan állíthatja be az egészet véletlen balesetnek. Amy sajnos még mindig odakint jár valahol a világban.

Ki tudja, ki vár még arra, hogy árthasson nekünk? Nem tehetek róla, de félek az emberekben rejlő sötétségtől, és igen, talán engedem, hogy ez a félelem beszivároгjon a gyereknevelés módjába is. Gina például már most tudja, hogyan kell hívni a rendőrséget, mert játszottunk ilyen szerepjátékot. Soha nincs lehetősége idegekkel beszélgetni, mindig velem vagyok. Mélyen legbelül persze tudom, hogy a világban a legtöbb ember alapvetően jó, de nem tudok nem gondolni a rosszakra, és mindarra, amit velem és a családommal műveltek. Ha tehetném, örökre távol tartanám tőlük Ginát, de alighanem be kell érnem az elkövetkező néhány évvel.

Aiden visszajön az asztalhoz a vizével.

– Ez nem helyes, anya. Mennie kellene!

– Hová? – kotyog közbe Gina. – A parkba?

– Igen, menjünk a parkba! – simogatom meg a haját, mire a kislányom elmosolyodik.

– Én megyek festeni!

Aiden eltolja magától a poharat, és feláll. A keze ismét ökölbe szorul. Dühös rám. Fájdalmas kifejezés suhan át az arcán, jól ismerem ezt a rezdülését, ami értelmezésem szerint azt jelenti, hogy féken tartja az indulatait. Ezt a technikát a pszichológusával, dr. Andertonnal dolgozta ki az elmúlt négy évben.

– Jól vagy? – kérdezem, ő pedig bólint. – Így lesz a legjobb, ezt te is tudod.

Amint kimondom a szavakat, már el is bizonytalanodom: vajon nem csak magamat próbálom meggyőzni? Ginára nézek. Annyira kicsi! Képtelen lennék elviselni, hogy hosszú órákig távol legyen